

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': π. Γεώργιος Χαραλαμπίδης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 20, 2020

Ο Γεώργιος γεννήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1929 στο Κρίμσκι Ρωσσίας από τον Θεόδωρο Χαραλαμπίδη και την Βασιλική. Είχε άλλα έξι αδέρφια: τον Δημήτριο, τον Αναστάσιο, τον Θεόδωρο, την Σοφία, την Κυριακή και την Ματρώνα.

Ο πατέρας του Θεόδωρος τοῦ Γεωργίου, ἦταν καπνέμπορος στὸ Νοβοροσίσκι μὲ 70 Ρωσίδες ἐργάτριες. Καλλιεργοῦσε 500 στρέμματα καπνοχώραφα καὶ ἐπεξεργαζόταν τὸν καπνὸ.

Ὁ Γεώργιος ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν Θεό. Τὴν βαθειά του πίστη του τὴν ἐμφύτευσε ἡ θεοσεβὴς μητέρα του Βασιλική, πού τὸν δίδαξε τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Τὸ 1932 πρόσφυγες ἤλθαν στὸν Πειραιᾶ καὶ ἀμέσως μετὰ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Δρᾶμα καὶ κατοπιν στὶς Κρηνίδες Καβάλας. Ἦταν μὲν πλούσιοι πρόσφυγες, ἀλλὰ ἀντιμέτωπισαν δυσκολίες ἐπιβίωσης, ἀφοῦ τὰ κεφάλαια ποὺ ἔφεραν σὲ ρωσικά χρήματα δὲν ἔγιναν δεκτὰ ἀπὸ τὴν τράπεζα, ὁπότε καὶ ἐπτώχευσαν. Ἔτσι ἐπιβίωσαν, χάριν στὴν φροντίδα τοῦ Ἱερέα τῆς περιοχῆς.

Ἡ μητέρα του τὸν μικρὸ Γεώργιο τὸν ξυπνοῦσε τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Καὶ συνέβαινε τὸ ἐξῆς παράδοξο: Ἐπειδὴ δὲν ἔβρεχε τότε, μετὰ τὴν νυχτερινὴ προσευχὴ, τὸ πρωὶ τὰ χωράφια τῆς οἰκογένειάς τους ἦταν ποτισμένα, ἐνῶ τὰ συνορεύοντα γύρω - γύρω ἦταν σκαμένα ἀπὸ τὴν ξηρασία. Τὸ γεγονὸς προκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸ τῶν γειτόνων.

Ὁ Γεώργιος ὅταν ἦταν στὴν παιδικὴ ἡλικία ἔκανε αὐτοσχέδια ἱερὰ σκεύη καὶ μάζευε τοὺς φίλους του κάνοντας ἀναπαράσταση τῆς Θ. Λειτουργίας, ὡς ἱερέας ὁ ἴδιος. Τὶς Κυριακὲς μάζευε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔβαζε στὴν γραμμὴ, ὀδηγῶντας τους στὴν Ἐκκλησία.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν μοναχισμό, ἀλλὰ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ μοναχός. Σπούδασε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ τῆς Ξάνθης. Ἀπεφοίτησε καὶ ἀφοῦ νυμφεύθηκε τὴν Παρθένα Σελαλμαζίδου, κόρη τοῦ Ἱερέως Ἰωάννου Σελαλμαζίδη, ποντιακῆς καταγωγῆς, χειροτονήθηκε διάκονος στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ξάνθης. Ἀπέκτησε ἑπτὰ παιδιά. Ἡ Βασιλικὴ ἀπεβίωσε ἀπὸ ἱατρικὸ λάθος, ἡ Δέσποινα ἀπέκτησε 4 τέκνα, ὁ ἱερέας Θεόδωρος ἔγγαμος χωρὶς τέκνα, ἐγὼ ὁ Γρηγόριος 3 τέκνα, ἡ Μαρία 3 τέκνα καὶ ἡ Βασιλική, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομά της ἤδη ἀποθανούσης πρώτης ἀδελφῆς της, ἄγαμη.

Όταν φοιτούσε στην Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἐάνθης τὴν περίοδο τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς, ἦρθαν οἱ κουμμουνιστοσυμμορίτες γιὰ παιδομάζωμα καὶ διέταξαν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς Σχολῆς νὰ βγοῦν οἱ μαθητὲς καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς, π. Ἀθανάσιος Παντοκρατορινός, μαζί μὲ τὸν πατέρα μου τοὺς παραπληροφόρησαν ὅτι δῆθεν εἶναι ναρκοπεδευμένο τὸ μέρος ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ θὰ σκοτώνονταν ὅλοι οἱ μαθητὲς καὶ αὐτοί, ἂν ἔβγαιναν ἔξω νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Ἔκανε ἓνα τέχνασμα ὁ Διευθυντής, καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι λέει ἀλήθεια, ἔρριξε ἓνα σκυλάκι μαζί μὲ μιὰ χειροβομβίδα καὶ πίστευσαν οἱ ἀπαγωγεῖς ὅτι εἶναι ναρκοπεδευμένο τὸ μέρος καὶ ἔτσι ἐγκατέλειψαν τὸ ἄνομο σχέδιό τους καὶ ἔφυγαν. Ἔτσι γλύτωσαν οἱ μαθητὲς τὸ παιδομάζωμα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὡς διάκονος ἀνέλαβε καθήκοντα πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης ἐπὶ ἀρχιερατείας Ἐπισκόπου κ. Ἀντωνίου. Ὑπηρέτησε ὡς Ἱερεὺς στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Ἐλευθερίου, πού τὸν ἐπέκτεινε.

Όταν χειροτονήθηκε ἱερέας, κάποτε πῆγε νὰ καταλύση τὸ ὑπόλοιπο τῆς Θ. Κοινωνίας καὶ ἀντίκρουσε ἔκπληκτος τὸ Ἅγιο Ποτήριο νὰ ἔχη μέσα αἷμα καὶ σάρκα. Ρώτησε τότε τὸν Ἐπίσκοπό του τί πρέπει νὰ πράξη καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νὰ τὸ καταλύση.

Θερμὸς στὴν πίστη ἔχαιρε ἐκτιμήσεως καὶ ἀπὸ τοὺς Χοτζάδες τῆς Ἐπαρχίας. Μὲ ἐπαφὲς ποῦ εἶχε, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δημιούργησε σὲ κάποιους τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐκχριστιανισθοῦν. Ἀπέδειξε μὲ ἓνα παράδειγμα γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὡς ἐξῆς: Διάβασε ἁγιασμὸ καὶ πρότεινε στὸν Χότζα νὰ διαβάσῃ καὶ ἐκεῖνος κατὰ τὴν πίστη του. Ἀσφάλισαν κατὰ τόπιν τὰ διαβασμένα ὕδατα στὸν Μιναρὲ μὲ δύο κλειδιά. Μετὰ ἀπὸ ἡμέρες ἔφεραν ἓνα κασίκι διψασμένο νὰ πῆ νερὸ ἀπὸ τὸν «ἁγιασμὸ» τοῦ Χότζα. Τὸ ζῶο ἀφοῦ μύρισε τὸ νερὸ, ἀνέτρεψε τὸ δοχεῖο μὲ τὰ κέρατά του. Κατόπιν ἔβαλαν νὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ τὸν ἁγιασμὸ τοῦ παππᾶ-Γιώργη. Τὸ ζῶο ἀφοῦ μύρισε τὸν ἁγιασμὸ, βύθισε ὅλο τὸ κεφάλι του στὸ νερὸ καὶ ἤπιε ὅλο τὸν ἁγιασμὸ.

Ὁ Χότζας, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα, ζήτησε νὰ γίνῃ χριστιανός. Ὅταν τὸ πληροφορήθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι Χοτζάδες, ἀποφάσισαν νὰ βαπτισθοῦν. Μόλις ὅμως ἔμαθε ὁ Μουφτῆς τὸ γεγονός, ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο τὴν ἐκτόπιση τοῦ παπα-Γιώργη, τὴν διάψευση τοῦ γεγονότος καὶ τὴν διακοπὴ ἐπαφῶν μὲ τοὺς Χοτζάδες.

Ὁ Μητροπολίτης ζήτησε ἀλλαγὴ τακτικῆς ἀπὸ τὸν παπα-Γιώργη γιὰ εὐνόητους λόγους, ἐκεῖνος ὅμως ἀπέμενε στὴν ὁμολογία του. Ζήτησε γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ νὰ υπερετῆσθαι στὸ στράτευμα, ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἔτσι μὲ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου καὶ Βασιλικὸ Διάταγμα κατετάγη ὡς Ὑπολοχαγός στὸ Σῶμα Στρατιωτικῶν Ἱερέων. Ὑπηρετήσε ἐπὶ δεκαπενταετία στὶς Ἐνοπλεις Δυνάμεις μὲ ἀγάπη καὶ θεῖο ζῆλο. Μεγάλῃ ἦταν ἡ προσφορά του στὴν στρατευμένη νεολαία. Ὑπηρετήσε στὸ Κιλκίς, στὴν Καβάλα καὶ στὸ 424 Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο Θεσσαλονίκης.

Ὅταν ὑπηρετοῦσε στὸ στράτευμα, ἓνας συνταγματάρχης, ὀνόματι Κατωπόδης, κατὰ τὴν διάρκεια στρατιωτικῆς ἄσκησης, βγῆκε τὴν νύχτα ἀπὸ τὴν σκηνὴ του καὶ ὅταν γύρισε εἶχε στραβώσει 90 μοῖρες τὸ στόμα του. Στὸ νοσοκομεῖο παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν δὲν θεραπεύτηκε. Ὁ παθὼν κάλεσε τὸν παπα-Γιώργη νὰ τὸν διαβάσῃ. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ παπα-Γιώργη εἶχε ὑποστῆ ἐπίθεση κακοῦ πνεύματος, τοῦ διάβασε ἐξορκισμό κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου οἱ γιατροὶ γελοῦσαν, λέγοντας ὅτι εἶναι ψύξη καὶ εἶναι περιττὸς ὁ κόπος. Ὅταν ἔφθασε στὸ σημεῖο «δαιμόνιων ἀκάθαρτων ἔξελθε, φύγε, δραπετεύσον», ἴσιαξε τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς, πὸν εἶπε ἐκπληκτὸς «νὰ τος, νὰ τος, πάτερ, φεύγει», καὶ περιέγραφε τὸν δαίμονα μὲ χρῶμα κόκκινο καὶ μὲ κέρατα.

Τὸ 1969 ἦλθε σὲ προσωπικὴ δημόσια ἀντίθεση μὲ τὸν δικτάτορα Γεώργιο Παπαδόπουλο ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ. Τοῦ ζήτησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν χώρα στὸν Κοινοβουλευτισμὸ, νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς ἐξορίστους, διότι ἄλλως εἶναι ἐπίορκος. Ὁ δικτάτωρ τον μετέθεσε δυσμενῶς στὸν Ἐβρο καὶ σύντομα τὸν ἀπέλυσε γιὰ τὴν ἀντιδικτατορικὴ του δράση μὲ προσωπικὴ διαταγή.

Τὸ θέμα τῆς ἀποκαταστάσεώς του ἦλθε ἀργότερα στὴν Βουλὴ, ἀλλὰ δὲν δικαιώθηκε, παρ' ὅτι ζητήθηκε κατὰ πλειοψηφίαν ἀπὸ ὅλα τὰ κόμματα. Δύο φορές θῦμα μοναδικό, χωρὶς δικαίωση.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσή του ἀπὸ τὸ στράτευμα ἔμεινε ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ὡς ἀνεπιθύμητος σὲ διαθεσιμότητα, χωρὶς ἐνορία καὶ μισθό, παρὰ τὸ ὅτι ἦταν πολύτεκνος καὶ κατὰ πάντα ἄξιος καὶ καλλίφωνος ἱερέας.

Ἀκολούθησε ἡ πρόσληψή του ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Βεροίας κ. Παῦλο, στὴν ἐνορία τοῦ Διαβατοῦ. Ἐκεῖ συνέβη τὸ ἐξῆς θαυμαστὸ γεγονός: Μία ἐνορίτισσα, βοηθὸς στὸ πνευματικὸ ἔργο τῆς Ἐνορίας, ἀπεβίωσε ἔξαφνα. Τὴν ἐπόμενὴ ἡμέρα, καὶ ἐνῶ εὐρισκόμουν μαζί του στὴν Βέροια, πληροφορηθήκαμε τὰ περὶ θανάτου ἀπὸ κάποιον ἐνορίτη. Ὑστερα μὲ ρώτησε ὁ πατέρας μου, ἂν ἤθελα νὰ πᾶμε νὰ τὴν ἀναστήσωμε. Ἐγὼ (Γρηγόριος) ἀπορημένος ρώτησα, ἂν μπορούμε νὰ τὴν ἀναστήσωμε καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Καὶ βέβαια μπορούμε!». Τότε συμφώνησα καὶ ἀναχωρήσαμε ἀμέσως γιὰ τὸ χωριό.

Μπήκαμε στὸν Ἱερὸ Ναὸ γιὰ νὰ πάρῃ Μεγάλο Ἀγιασμὸ καὶ τὴν θ. Κοινωνία.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Κρατώντας ἐγὼ ἓνα κερὶ ἀναμμένο, πήγαμε στὸ σπίτι τῆς θανούσης. Ἐκεῖ ἀντικρύσαμε τὸν γιατρό, πὺ μετὰ τὴν νεκροψία ἐξέδωσε τὸ πιστοποιητικὸ θανάτου. Ὁ γιατρός μας ἀποδοκίμασε λέγοντας ὅτι ἔχει παγώσει τὸ λείψανο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ θ. Κοινωνία σὲ νεκρό. Ὁ πατέρας μου τὸν πληροφόρησε ὅτι θὰ τὴν ραντίση μὲ Ἁγιασμό, παρὰ τὴν ἀντίρρηση τοῦ γιατροῦ.

Ἀπευθύνθηκε στὴν θανοῦσα μὲ τὰ ἐξῆς : «Φωτεινή, ἀνοιξε τὰ μάτια σου», καὶ ἀμέσως τὴν ράντισε. Τότε, ὡ τοῦ θαύματος!, ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς. Στὴ συνέχεια τὴν πρόσταξε: «Φωτεινή, ἀνοιξε τὸ στόμα σου», καὶ ἐκείνη τὸ ἀνοιξε. Τὴν κοινώνησε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια καὶ ἡ Φωτεινὴ σηκώθηκε καὶ κάθησε. Ὁ γιατρός καὶ οἱ παριστάμενοι ἔμειναν ἄφωνοι μπρὸς στὴν θεία δύναμη. Ἐκτοτε ἔζησε ἄλλα 17 ἔτη ἀκόμη καὶ συνέχιζε ὡς υπερήλικη νὰ βοηθᾷ στὸν Ναό.

Δόξα τὸν Κύριο πὺ μὲ ἀξίωσε καὶ μὲ ἐλέησε νὰ ζήσω αὐτὸ τὸ σπάνιο γεγονός, πὺ ὅλοι στὸ χωριὸ το γνωρίζουν καὶ τὸ βεβαιώνουν. Ζεῖ ἀκόμη ἡ κόρη τῆς ἡ κυρία Ἑλένη Παπαδοπούλου- Μουρατίδου τοῦ Γεωργίου, πὺ ἦταν παροῦσα στὴν νεκρανάσταση τῆς μητέρας τῆς.

Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἦταν καλός, ἔβλεπε ὁ παπα-Γιώργης στὸ κεφάλι του φωτοστέφανο, ἐνῶ στὸν κακὸ κέρατα στὸ κεφάλι του. Πολλὲς φορές διάβαζε ἀνθρώπους ἀπὸ ἀπόσταση καὶ θεραπεύονταν ἀμέσως.

Προσευχόταν ἀδιαλείπτως ὅ,τι καὶ ἂν ἔκανε καὶ κάτω ἀπὸ ὅποιεσδήποτε συνθήκες καὶ μὲ τὸ κομποσχοίνι. Ἡ βασικὴ προσευχὴ του ἦταν ἡ Εὐχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με». Ὅταν δὲν εἶχε ἐνοριακὰ καθήκοντα ἔκανε Ὁρθρο, Ἐσπερινό, Ἀπόδειπνο, Παρακλήσεις, Ἁγιασμούς, Εὐχέλαια στὸ σπίτι. Ὅταν ἀναφερόταν στὸ

ὄνομα τοῦ Κυρίου δὲν ἔλεγε ποτέ ὁ Χριστός, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅταν συνάντησε τὸν π. Ἀνθιμο τὸν Πνευματικὸ στὴν Ἁγία Ἄννα, ὁ π. Ἀνθιμος τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἐσὺ δὲν σταματᾷς νὰ προσεύχῃσαι ποτέ!». Στὴν θ. Λειτουργία στὸ «Σὲ ὑμνοῦμεν...» γονάτιζε καὶ ἀκουμποῦσε τὸ πρόσωπό του στὸ ἔδαφος.

Κρατοῦσε τὶς νηστεῖες ὅλες καὶ «θεοδώριζε», δηλαδή μία ἐβδομάδα δὲν ἔτρωγε καὶ δὲν ἔπινε τίποτε. Ἐκανε τρόπον τινὰ δῶρο στὸν Θεὸ τὸν κόπο τῆς νηστείας.

Ἦταν ἀφιλοχρήματος καὶ ἐλεήμων.

Γνώριζε Βυζαντινὴ Μουσικὴ καὶ ἦταν πολὺ καλλίφωνος. Τὰ μικρὰ παιδιὰ τὰ ἔφερνε στὸ Ψαλτήρι γιὰ νὰ μάθουν νὰ ψάλλουν.

Γνώριζε ἀγιογραφία καὶ ψηφιδωτό.

Ἦταν πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Δὲν καλλωπιζόταν καὶ συνιστοῦσε καὶ στοὺς συναδέλφους του νὰ πράττουν τὸ ἴδιο.

Ήταν Πνευματικός-έξομολόγος και είχε πολλά πνευματικά τέκνα.

Στὸ Νοσοκομεῖο ΑΧΕΠΑ πὸν νοσηλεύτηκε κάποτε, συνέβη τὸ ἐξῆς θαυμαστὸ γεγονός: Ἦμουν παρὼν καὶ ἡ ἀδελφή μου Βασιλική, ὅταν ἕνας δημοσιογράφος ἐξ Ἀθηνῶν μὲ τὸ ὄνομα Τόλης μὲ βαρὺ ἐγκεφαλικό, κατέληξε ἐγκεφαλικά νεκρός. Οἱ γιατροὶ πληροφόρησαν τὴν σύζυγό του, ὅτι θὰ τὸν ἀποσυνδέσουν ἀπὸ τὰ μηχανήματα καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γραφεῖο κηδειῶν νὰ τὸν παραλάβῃ. Τότε ἡ γυναῖκα του γεμάτη ἐλπίδα καὶ πόνο ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὸν πατέρα μου, διότι ἀγαποῦσε πολὺ τὸν θανόντα.

Θέλοντας τότε νὰ κάνῃ μετόχους τοῦ θαύματος ὅλους τοὺς παριστάμενους ἀσθενεῖς ρώτησε, ἂν θέλουν νὰ συμπροσευχηθοῦν μαζί του, ὥστε ὁ Τόλης νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φάῃ μαζί τους τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, καὶ δέχθηκαν. Ὅλοι μαζί προσευχήθηκαν καὶ ὁ θανὼν ἀνοιξε τὰ μάτια του. Οἱ γιατροὶ βεβαίωσαν τὴν πλήρη θεραπεία του λέγοντα ἑκπληκτοὶ: «Ἕνας ὁ Λάζαρος καὶ ἕνας ἐσὺ Τόλη». Ζήτησε ὁ αναστάς νὰ φάῃ καὶ ἔφυγε δοξάζων τὸν Θεόν.

Ἐπηρετήσε ὡς ἐφημέριος στὸ χωριὸ Βαλτοχώρι Βέροιας. Ὁ Πρόεδρος τοῦ χωριοῦ του παρεκάλεσε νὰ τὸν εὐλογήσῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ΠΡΟ-ΠΟ μὲ τὴν συμφωνία ὅτι τὰ μισὰ πὸν θὰ κερδίσῃ θὰ τὰ δώσῃ στὴν Ἐκκλησία. Δίσθασε ὁ πατέρας μου, διότι προεῖδε ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν θὰ τηρήσῃ τὸν λόγο του. Ὁ πρόεδρος ἐπέμεινε ὅτι θὰ τηρήσῃ τὸν λόγο του. Τελικά του εὐλόγησε καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Κέρδισε 1.500.000 δραχμές.

Ὁ πατέρας του ζήτησε νὰ παραδώσῃ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ τὸ 50%, ὅμως ὁ πρόεδρος ἀρνήθηκε μὲ τὴν δικαιολογία, ὅτι θὰ τὰ παίξῃ ὅλα ξανὰ καὶ θὰ κερδίσῃ περισσότερα, ὅπως ὁ ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι ὁ πρόεδρος παρέβῃ τὴν συμφωνία τους, ὅπως ἦταν φυσικὸ καὶ τὸν εἶχε προειδοποιήσῃ ὁ πατέρας μου ὅτι θὰ τὰ παίξῃ ὅλα καὶ θὰ τὰ χάσῃ ὅλα, ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὰ ἔχασε ὅλα.

Μία ημέρα πληροφορηθήκαμε τὸν θάνατο κάποιου συγγενῆ σὲ νοσοκομεῖο ἔπειτα ἀπὸ ἐγχείρηση. Τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσει τὸ πεπτικὸ σύστημα. Πήγαμε μαζὶ στὸ σπίτι του καὶ πρὶν τὸν διαβάσῃ μὲ πῆρε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ μὲ ρώτησε, ἂν θέλω νὰ τὸν ἀναστήσωμε. Ἐγὼ εἶχα μία ἀπορία· ἀφοῦ δὲν εἶχε πεπτικὸ σύστημα πῶς θὰ γίνῃ; Μοῦ ἐξήγησε ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἐμπόδιο αὐτὸ τὸ θέμα. Μοῦ ἔθεσε ὅμως ἓναν ὄρο ἀκόμα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ προηγηθῆ. Μοῦ ζήτησε κάτι ποὺ πρέπει νὰ προσφέρω στὸν Θεό, θυσία λογική: Νὰ ὑποσχεθῶ ἐκείνη τὴν στιγμή ὅτι θὰ γίνω μοναχός. Μετὰ νὰ καλέσωμε τὸν νεκρό, καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἀναστηθῆ.

Λυποῦμαι ἀπαρηγόρητα ποὺ ἀρνήθηκα καὶ ἐμπόδισα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴ στὸν θανόντα, ὥστε νὰ δοξαστῆ τὸ Πανάγιον ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεός.

Εἶχε ἓναν ἀδελφὸ τῆς μητέρα τοῦ ψευδομάρτυρα τοῦ Ιεχωβά ἀμετάπειστο. Στὸν κῆπο αὐτοῦ τοῦ θείου ὑπῆρχε ἓνα δένδρο, ἀραβικὴ ἀκακία, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ σταυρώσω τὸ δένδρο καὶ, ἂν ἔχω δίκαιο ὅτι εὐρίσκεσαι σὲ πλάνη, τὸ δένδρο θὰ ξεραθῆ ἀύθημερόν. Ἔτσι καὶ ἔγινε, τὸ δένδρο ξεράθηκε ἀύθημερόν.

Ἡ δράση του στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης καθὼς καὶ τὸ ποιμαντικὸ του ἔργο του ἀνέδειξε πνευματικὸ παράγοντα τοῦ τόπου. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Λεωνίδας Παρασκευόπουλος τὸν ἀποκαλοῦσε: «Ἀλέξανδρο Μέγα ποὺ δὲν τὸν χωράει ἡ Μακεδονία».

Στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο πήγαινε ἀνελλιπῶς καὶ συλλειτουργοῦσε ἀπὸ τότε ποὺ

Ξεκίνησε να χτίζεται η καινούργια εκκλησία. Τόσο πολύ ευαισθητοποιήθηκε, ώστε έκανε ερράνους και λαχειοφόρες αγορές και προσέφερε πάρα πολλά χρήματα. Ανήκει στους κτίτορες του Ναού.

Τότε έπαιζαν πολλά παιδάκια στην αυλή της Εκκλησίας. Ένα τὸ φώναξε και τοῦ εἶπε: «Ἐσύ, να προσέχης να μην κάνης ἀμαρτίες, γιατί θὰ γίνης Ἱερέας ὅταν μεγαλώσης», ὅπως και ἔγινε. Ἐπίσης μάζευε τὰ παιδάκια στην αυλή της Εκκλησίας και τὰ μάθαινε τὴν Κλίμακα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Στὸ τέλος τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας ὑπηρετοῦσε στὰ Κοιμητήρια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου στὴν Πυλαία Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ προετοίμασε τὸν τάφο του και διάβαζε τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ να μην παραληφθῆ κάτι, ὅταν γίνῃ ἡ κηδεία του.

Τὸ Μ. Σάββατο τοῦ ἔτους 1987, ὅπως ἦταν ὅλοι μαζί στὸ σπίτι καθισμένοι στὸν καναπέ, ὁ παπα-Γιώργης ἤρεμα ἐξέπνευσε. Πῆγε κοντά του ὁ γιὸς του π. Θεόδωρος και τὸν φώναξε: «Πατέρα, ξύπνα». Ἐνῶ τὰ ἄλλα ἀδέλφια ἔκλαψαν πικρά, ἐπανῆλθε τότε ὁ παπα-Γιώργης γιὰ λίγο και εἶπε: «Τὰ δάκρυά σας με ἔφεραν πίσω. Γιατί με φέρατε, παιδιά; Μὲ πῆραν Ἄγγελοι και ἔφευγα. Ἦταν πολὺ ώραῖα και φωτεινά, δὲν μπορεῖτε να φανταστῆτε πόσο χαρούμενος ἦμουν».

Ἦταν μόλις 58 ἐτῶν ὁ χαρισματικὸς ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου παπα-Γιώργης, ὅταν μετέστη στὴν ὄντως ζωὴ και ἐτάφη στὰ Κοιμητήρια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Πυλαία Θεσσαλονίκης τὸ 1987.

Τὴν εὐχή του νὰ ἔχωμε. Ἀμήν.

[Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: [«Ἀσκητὲς μέσα στὸν κόσμο», Γ' τόμος, Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον \(Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος\) Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς\]](#)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosgeorgiosavras.blogspot.com)